

РЕШЕНИЕ

№ 763

гр. Варна, 08.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 1 СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ивелина Димова

при участието на секретаря Петя В. Г.а
като разгледа докладваното от Ивелина Димова Административно
наказателно дело № 20223110200595 по описа за 2022 година
за да се произнесе, взе предвид следното:

Настоящото производство е образувано на основание чл.59 и сл. от ЗАНН.

Подадена е жалба от Д. ВЛ. Б. от гр.София срещу Наказателно постановление № 21-0819-003648/23.09.2021г. на началник група към ОДМВР-Варна, Сектор „Пътна полиция“-Варна, с което на лицето било наложено административно наказание глоба в размер на 200 лева, на основание чл.53 от ЗАНН и чл.179, ал.2, пр.1 от ЗДвП за нарушение на чл.20, ал.2 от ЗДвП.

Жалбоподателят счита наказателното постановление за незаконосъобразно поради нарушения на материалния закон и процесуалните правила. Поддържа, че са налице следните процесуални нарушения: Актът не е връчен на жалбоподателя, който е бил лишен от възможност да подаде възражение срещу него; нарушението не е надлежно индивидуализирано; не е посочена скоростта на движение на управлявания от Б. мотоциклет; не е извършено разследване на спорните обстоятелства, а именно- не е установена скоростта на движение на превозното средство, което пречатства възможността да се прецени дали същата действително е била несъобразена с обстановката на пътя. Не са посочени и конкретните условия на движение, с които се приема, че не се е съобразил жалбоподателят. Намира, че настъпването на ПТП не налага непременно извода, че водачът се е движел с несъобразена скорост. Моли съда да постанови решение, с което да отмени изцяло наказателното постановление. Претендира присъждане на разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява лично. Представява се от адв.Везенкова от ВАК, която поддържа жалбата и привежда допълнителни аргументи, като счита, че настъпването на произшествието е резултат от поведението на другия водач.

Въззиваемата страна, редовно призована, не изпраща представител. Депозира писмени бележки, в които изразява становище за неоснователност на жалбата. Моли същата да бъде оставена без уважение, като претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. В случай, че жалбата бъде уважена, възражава срещу размера на евентуално претендираните от жалбоподателя разноски за адвокатско възнаграждение.

Жалбата е подадена от надлежно легитимирана страна – наказаното физическо лице, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН (в редакцията при връчване на НП) и е процесуално допустима. Разгледана по същество, същата е **неоснователна**, по следните съображения:

Въз основа всички събрани по делото доказателства, съдът установи от **фактическа страна** следното: На 17.08.2021г. жалбоподателят управлявал мотоциклет марка „Дукати Диавел” с рег.№ СА 2332 К по бул.“Васил Левски“ в гр.Варна, в посока к.к. „Златни пясъци“. Същевременно по посочения булевард пред жалбоподателя се движел лек автомобил марка „Дачия Докер“ с рег.№ СВ 1283 РС, управляван от св.Д. В. Н.. Около 13,05ч., на пътния възел с бул.“Княз Борис І“ в близост до магазин „Parkmart“ св.Н. спрял рязко поради спиране на движещия се пред него автомобил, като същевременно се отклонил леко надясно и навлязъл върху пътна маркировка „М 15“, положена при включването към магазина. Жалбоподателят обаче не успял да спре навреме и управляваното от него превозно средство блъснало автомобила на свидетеля в задната дясна част, при което мотоциклетът паднал на земята. При падането Б. получил наранявания, което наложило транспортирането му с автомобил на спешна медицинска помощ за преглед, но тъй като травмите не били сериозни, малко по-късно бил върнат на мястото на произшествието. Междувременно пристигнали и свидетелите ПЛ. Д. Г. и АНТ. ЛЮБ. М.- служители на сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР-Варна, които разговаряли с водачите, огледали следите от произшествието и извършили проверка на обстоятелствата около настъпването му. Двамата преценили, че инцидентът е резултат от поведението на жалбоподателя и на същата дата му съставили акт за това, че при управление на собствения си мотоциклет, поради движение с несъобразена скорост с пътните условия, характер и интензитет на движение, не е успял да спре и се е блъснал в предно движещия се автомобил, с което е причинил ПТП с материални щети и пострадал-водачът на мотоциклета. Актът бил съставен в присъствието на нарушителя, бил предявен, но той отказал да подпише както него, така и разписката за получаването му, което било удостоверено с подписа на един свидетел. Възражения не били отразени при съставянето на акта, а писмени такива не били депозирани в срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН. Въз основа на съставения акт на 23.09.2021г. било

издадено и атакуваното наказателно постановление, с което на Д.Б. била наложена глоба в размер на 200 лева за извършено нарушение на чл.20, ал.2 от ЗДвП.

Изложената фактическа обстановка, която в основни линии не се оспорва от страните, съдът прие за установена въз основа събраните по делото доказателства: от разпита на свидетелите ПЛ. Д. Г., АНТ. ЛЮБ. М. и Д. В. Н., както и от приобщените по реда на чл.283 от НПК писмени доказателства.

Показанията на свидетелите Г. и М. следва да бъдат кредитирани като последователни, безпротиворечиви и логични. Същите не извличат ползи от твърденията си и не се намират в никакви особени отношения с жалбоподателя, като няма данни изобщо да са го познавали, при което за съда не съществуват основания за съмнение в достоверността на дадените показания. Свидетелите не са очевидци на самия инцидент, но са разговаряли с водачите, извършили са оглед на превозните средства и на тяхното местоположение и са формирали обосновани изводи за механизма на произшествието, които не се опровергават от останалите доказателства по делото.

От особено съществено значение са показанията на св.Н., който непосредствено е възприел настъпването на произшествието. Макар и като участник в инцидента Н. да не се явява напълно непредубеден и незаинтересуван свидетел, съдът намира, че показанията му следва да бъдат кредитирани изцяло, тъй като се подкрепят от останалите гласни доказателствени средства и от приложените писмени доказателства, сред които с най-съществено значение е приобщеното копие от Констативен протокол за ПТП с пострадали лица. Всички събрани по делото доказателства кореспондират помежду си, като позволяват изложената фактическа обстановка да бъде счетена за установена по несъмнен начин.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от **правна страна** следното: В настоящото производство съдът следва да извърши проверка на законността на оспореното пред него наказателно постановление, като следва да прецени правилно ли са приложени процесуалният и материалният закон, с оглед описаните в НП факти и обстоятелства, както и съответстват ли те на приложената от административнонаказващия орган санкционна норма.

При извършената цялостна служебна проверка с оглед задължението си по чл.314, ал.1 НПК съдът установи, че при издаването на обжалваното наказателно постановление не са допуснати съществени процесуални нарушения на нормите на ЗАНН, водещи до неговата отмяна. Съставеният АУАН и издаденото въз основа на него НП съдържат законоустановените в

чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН (действащи към момента на издаването на акта и постановяването на НП) реквизити. Същите са издадени в предвидените за това срокове, като при връчването им не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Неоснователни са възраженията в жалбата, че актът не е бил надлежно връчен на жалбоподателя, тъй като в действителност същият е отказал да го подпише, което е било удостоверено по установения за това ред, с подписа на един свидетел. Наказателното постановление е издадено от компетентен орган (видно от приложените копия на Заповед № 81213-515/14.05.2018 г. на министъра на вътрешните работи и Заповед №81213-825/19.07.2019г. на министъра на вътрешните работи).

Описанието на нарушението е достатъчно пълно и ясно, като позволява на санкционираното лице да разбере извършването на какво деяние му е вменено и да организира адекватно защитата си. Неоснователни са изложените в жалбата доводи за непълнота на описанието на нарушението, тъй като не било посочено с каква скорост се е движел мотоциклета. В този момент не е извършвана проверка на скоростта на движение на превозните средства и няма как в акта да бъде посочена конкретна такава. В Решение № 1424 от 5.11.2021 г. на АдмС - Варна по к. а. н. д. № 2030/2021 г. също се приема, че конкретната стойност на скоростта на движение на автомобила при настъпване на ПТП е без значение за съставомерността на нарушение от вида на процесното. Не е вменено нарушение, състоящо се в управление с превишена над допустимата за пътния участък скорост, респ. нарушение на чл. 21 ЗДвП, което да изисква посочване на конкретната скорост на движение и начинът, по който е установена тя.

В НП достатъчно подробно са описани действията на водача, посредством които е счетено, че е извършил нарушение. Отражено е, че се е движел с несъобразена скорост с пътните условия, характера и интензивността на движението, поради което не е успял да спре и се е блъснал в автомобил, който също надлежно е индивидуализира. По този начин фактическите твърдения на наказващия орган са станали ясни в напълно достатъчна степен. Съдът намира за достатъчно и посочването, че Б. е причинил ПТП с материални щети и е пострадал самият той, като за реализирането на правото му на защита не е необходимо подробно описание

на щетите, доколкото техният размер в случая не рефлектира върху административнонаказателната му отговорност.

По приложението на **материалния закон** съдът установи следното:

Разпоредбата на чл.20, ал.2 от ЗДвП задължава водача на МПС при избиране скоростта на движение да се съобрази с характера и интензивността на движението и други обстоятелства, за да бъде в състояние да спре пред всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението. Жалбоподателят е имал задължението да управлява със съобразена скорост, т.е. отчитайки конкретните пътни условия, да управлява автомобила с такава скорост, позволяваща му при опасност, която е предвидима, да изпълни вменено му от закона задължение да извърши безопасно намаляване на скоростта на движение или да спре, за да предотврати настъпването на общественоопасни последици. Съобразената скорост е винаги е по-ниска от разрешената и е тази, която с оглед изискванията за безопасно движение при конкретните пътни условия, всеки водач е длъжен да избира, с оглед недопускане на пътно-транспортно произшествие. От събраните по делото доказателства е видно, че жалбоподателят не е изпълнил посоченото задължение. Безспорно е установено, че мотоциклетът на жалбоподателя е ударил в задната част автомобила на водача Д.Н. при движението им в една и съща пътна лента. Такова съприкосновение настъпва типично в случаите на движение със скорост, непозволяваща спиране в случай, че предходно движещото се МПС спре рязко, което е дало основания на актосъставителя да приеме, че виновен за настъпването на произшествието е жалбоподателят. От самото настъпване на ПТП и от мястото на съприкосновението е видно, че жалбоподателят не е изпълнил задължението си по чл.20, ал.2 от ЗДвП, като очевидно скоростта му на движение не е била съобразена с интензивността на движението и останалите участници в него. Същият действително е нарушил цитираната норма, за което правилно и законосъобразно е санкциониран с обжалваното наказателно постановление.

Не се формира различен извод за виновността на жалбоподателя за настъпването на произшествието и във връзка с обстоятелството, че другият водач се е отклонил леко надясно в процеса на спиране. Лентата за движение е една и Б. не е имал никаква правомерна причина да се движи отдясно на

другия автомобил, а и от показанията на св.Н. се установява, че автомобилът му е бил в състояние на покой при удара, което е видно и от обстоятелството, че е ударен в задната част, а не отстрани.

Изводи в аналогична насока се споделят и в практиката на ВАдмС- в решението по КАНД №1494/2015 г. се приема, че липсата на данни за конкретната скорост, с която са управлявани двете превозни средства в момента на ПТП, е ирелевантна за извода, че задно движещото се от тях, не е намалило и не е спряло, за да избегне ПТП, каквото е задължението му по чл.20 ал.2 от ЗДвП. Именно това е индикацията за движение с **несъобразена** скорост – ако бе съобразена, ПТП би било избегнато, независимо от поведението на другият водач – участник в произшествието.

Санкционната норма е издирена правилно, като наказанието е наложено на основание чл.179, ал.2, пр.1 от ЗДП, предвиждащ специално наказание за водач, който поради движение с несъобразена скорост причини ПТП, какъвто е и настоящият случай. Понятието „пътнотранспортно произшествие“ е дефинирано в §6, т.30 от ДР на ЗДП като събитие, възникнало в процеса на движението на пътно превозно средство и предизвикало нараняване или смърт на хора, повреда на пътно превозно средство, път, пътно съоръжение, товар или други материални щети. В случая пострадал е самият жалбоподател, но цитираната норма не установява изискване да е увредено лице, различно от виновния водач. От показанията на св.Г. и от изготвеното от св.Н. писмено сведение е видно, че по управлението от последния автомобил са настъпили щети и следователно са налице всички основания инцидентът да бъде квалифициран именно като пътнотранспортно произшествие.

Наказанието е наложено във фиксирания размер, предвиден в закона, при което липсва възможност за индивидуализация.

Не са налице основания случаят да бъде счетен за маловажен по смисъла на чл.28 от ЗАНН, тъй като нарушението не се отличава с по-малка тежест от обичайните такива от този вид. Липсват и никакви особени извинителни обстоятелства около извършването му, които да обусловят извод за маловажност на случая.

Предвид изложеното съдът намира, че обжалваното наказателно постановление следва да бъде потвърдено, а жалбата- да бъде оставена без уважение.

С оглед направеното от пълномощника на въззиваемата страна

съответно искане, на основание чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, вр. чл. 143, ал.4 от АПК, вр. чл. 144 от АПК вр.чл. 78, ал.8 от ГПК на ОД на МВР- Варна следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение , в размер определен в чл. 37 от Закона за правната помощ, съгласно препращащата разпоредба на чл. 63, ал. 5 от ЗАНН. Съгласно чл. 37, ал. 1 от ЗПП заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. За защита по дела по ЗАНН чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ предвижда възнаграждение в размер от 80 до 120 лева. Според разпоредбата на чл.78, ал.8 от ГПК размерът на юрисконсултското възнаграждение се определя от съда. В случая производството по делото е протекло в две съдебни заседания, в които юрисконсултът не е участвал лично, а единствено е представил писмени бележки. Същевременно случаят не се отличава с фактическа или правна сложност, поради което съдът намира, че следва да се присъди възнаграждение в размер на предвидения в закона минимум от 80 лева.

В съдебно заседание искане за присъждане на възнаграждение във връзка с участието си като свидетел по делото прави св.П.Г.. Искането не може да бъде уважено. Единствената норма, уреждаща възможността за присъждане на възнаграждение на свидетел е тази на чл.122, ал.1 от НПК, според която свидетелят има право да получи възнаграждение за загубения работен ден. Такова възнаграждение обаче се дължи само ако свидетелят е ползвал отпуск по чл. 157, т. 4 КТ, съгласно който работникът (служителят) има право на отпуск, когато е призован в съд или от други органи като страна, свидетел или вещо лице. Необходимо е работникът или служителят да поиска да му бъде разрешено да ползва този вид отпуск, както и същият да бъде оформен като неплатен. С възнаграждението по чл.122, ал.1 от НПК се компенсира загубата на доход, вследствие неявяването на работа . За присъждането му е необходимо с свидетелят да представи заповед за неплатен отпуск на основание чл.157, ал.1, т.4 от КТ от работодателя. Когато свидетелят не губи трудовото си възнаграждение за деня или не работи никъде, той няма право на възнаграждение за времето, за което е призован . В случая св.Г. не е представил доказателства, че е ползвал неплатен отпуск с оглед явяването си като свидетел по делото, поради което съдът не разполага с възможност да му присъди претендираното възнаграждение.

Предвид всичко изложено и на основание чл.63 ал.1 от ЗАНН съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Наказателно постановление № 21-0819-003648/23.09.2021г. на началник група към ОДМВР-Варна, Сектор „Пътна полиция“-Варна, с което на Д. ВЛ. Б. от гр.София, ЕГН:*****, на основание чл.53 от ЗАНН и чл.179, ал.2, пр.1 от ЗДвП, е наложено административно наказание “глоба” в размер на 200.00 лева за нарушение на чл. 20, ал.2 от ЗДвП, като **законосъобразно**.

ОСЪЖДА Д. ВЛ. Б. от гр.София, ЕГН:***** да заплати на ОД на МВР-Варна сумата от 80,00 лева /осемдесет лева/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на ПЛ. Д. Г. за присъждане на възнаграждение във връзка с участието му като свидетел по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му пред Административен съд – Варна.

След влизане в сила на съдебното решение, АНП да се върне на наказващия орган по компетентност.

Съдия при Районен съд – Варна: _____